

Publicerad 2007-06-17 11:54 av britta

Nyanser

Många du känner är med, men du kan inte se deras ansikten. Du har födelsedagskalas hemma. Din faster och du diskar och pratar, hon nickar mycket. Du går in i ditt barndomshems vardagsrum och ringer. Pappa svarar efter en halv signal. Bakgrundsljudet är fruktansvärt högt. Du hör inte ett ord av vad han säger. Det gör dig arg. Men det är inte honom du pratar med.

– De hämtade honom med helikopter... Han finns inte längre...

Din ilska går mot sin höjdpunkt.

Du öppnar ögonen, den beige väggen är ljus. När de andra vaknar låtsas du sova för du vill veta hur det kommer att vara när du är död. Pengarna på banken känns inte så viktiga längre. Det funkar inte så bra, de har inte samma inlevelseförmåga som du har. De pratar om vem som ska duscha först. Så du gör gröt. Efter frukosten stelnar det som är kvar på tallrikarna, det kommer att bli svårt att diska. Smulor fastnar under bara fötter. Du torkar dem mot smalbenen, de blir smuliga vid nästa steg.

Främmande hårstrån ligger i tvättstället. Du tänker på den där gången när du kissade och drack vatten samtidigt. En känsla av att ditt inre system hade lagt av. Du tvättar av det vita porslinet så gott det går med handen och lite vatten. Eller segelsemester. Där har du kissat och kokat pasta samtidigt. Det var en engångsföreteelse.

Nu går de ut genom ytterdörren, men först en säker beprövad kram och en konstig, ni fnissar överslätande. Du sov på soffan och de i din säng. Det gjorde ingenting alls. Annars hade det sett konstigt ut. Du undrar hur många som skulle kunna få plats i din soffa samtidigt, kanske skulle man börja försöka slå rekord. Inte bara i det, utan i största uppätta tårtan, kortaste och längsta orgelsolot, minst kunskaper i olika ämnen såsom blommor och skådespelare från Borlänge. Du skulle vara tvungen att säga upp dig från jobbet för att hinna. I lägenheten finns det ingen anledning att prata högt längre. Du borde ha skaffat katt. Bör. Nej, din bror är allergisk. Du får ta dig ut. Snart fyller du år. Du önskar dig en ny mössa. I garderoben finns tio par skor och i skostället fem par. Stället passar perfekt där det står. Det får plats två par skor bredvid varandra, och sedan en och en halv sko. Det har två hyllor, och sedan golv. Röda, gröna, vinröda, svarta. För att fördröja valet går du och gör en macka. Sedan äter du den. Du undrar varför man gör skoställ i konstiga storlekar. Och varför man gör det överhuvudtaget. Blunda, försök se dig själv som skoställsmakare. I något obekväma kläder. Samt skor. Inte bättre eller sämre än något annat. Kan det verkligen vara så att vissa saker är som de är bara för att du ska ha något att fråga om? Det går inte att vänta längre. Svarta får det bli. Det skulle vara hemskt otacksamt att skaffa katt nu, det var ju av brorsan du fick skostället i julklapp. När du är påklädd böjer du dig och drar ner dragkedjan på stövlarna, ställer dem på sin plats och ändrar till vinrött.

Du slår upp dörren och tittar ut på gården. På himlen flyttar sig molnen fort. Solen syns. Solen försvinner. Solen syns. Solen försvinner. Det är faktiskt en cykel du har, du också. Ännu en gång vänster fot på trampan, sparka ifrån med höger. Du cyklar, därför är... nej, det går för långt.

När du var liten var det medvind till skolan och motvind hem. Eller vice versa. Nu kan du bara försöka föreställa dig medvinden. Någons händer på ryggen. Raka armar. Eller din pappas stora näve i nacken. Du försöker att inte tänka på saker som du har glömt.

Är allt man pratar om viktigt och allt man inte pratar om oviktigt? Eller är det är tvärtom? Din pappas hand i nacken och värkande vader. Plastfotboll och glassar, landets största. Raka platta vägar med mycket skog och

sand runtomkring. Sommar. Din pappas korta fingrar. I förhållande till bredden. Dina händer ser ut som mammas. När hon dör kommer hon att finnas kvar. Ganska nära. Ibland känns det som att slå en bakåtkullerbytta när du tittar på dina händer. Du har aldrig tänkt på skuggor som hotfulla.

Det är handla du behöver göra. Tygpåsen är fastspänd på pakethållaren. Det är väldigt kallt om öronen och du hör knappt musiken. Du blir omkullvält. Nästan. Tre tramptag, på det fjärde knäcker det till. Tre till, knäck. Du tror att du ska fastna i ett spårvagnspår. Tänker på när du åkte spårvagn och den tog samma väg som du brukar cykla. Det var sympatiskt. Du har inga problem med uppförsbackar när du åker vagn. Undrar hur det skulle kännas att ha två identiteter? Du blir orolig att du håller på att få superhjältekomplex. Sedan hoppar kedjan av. De platta vägarna, aldrig motvind åt båda hållen. Du vet att det inte är någon idé att äta glass samtidigt som du cyklar. Pappas berättelse om trollet. Det är så vackert väder och han ska på cykelutflykt, med saft. På vägen fastnar han med svansen i hjulet. Allt slutar i diket. Som du själv gör i pappas knä i den andra leken.

Dina fingrar blir oljiga, bruna. Det högra pekfingret har ett sår från dragkedjan på ett par för små jeans. Du lirkar, försöker inte riktigt. Låtsas att det inte händer. Människor cyklar förbi, försvinner över backkrönet. Dina byxor åker ner lite. Kall näsa, svettiga armhålor. När du lärde dig svänga cyklade du runt pappa, runt pappa, runt pappa. Det häftigaste var att leda den, mest därför ville du lära dig med riktig cykel. Se riktigt vuxen ut. Det tredje hjulet stötte bara i benet hela tiden. Så arg, och lika arg när du märkte att han hade släppt taget. Det rann av när du märkte att du kunde. Till slut försöker du ge upp men just då sätter kedjan sig på plats igen.

Det susar mest i hörlurarna. Du är utomhus så du andas genom näsan. Och tungan måste vara avslappnad. Du tänker på fil, bananer, russin, havregryn. Grönsaker, ägg. Nu är det bara att rulla. Det skakar och gnisslar. Varje gång du pratar om det brukar du säga att han var frånvarande under dina tolv första år.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren britta med Poeter.se id #12106 innehar upphovsrätten